

LUVASSA POMPPUISTA KYITIÄ!

NETFLIX

NETFLIX-
ALKUPERÄISSARJA

TIEN PÄÄLLÄ

SEX EDUCATION

KATY BIRCHALL

WSOY

TIEN PÄÄLLÄ
SEX EDUCATION

KATY BIRCHALL

SUOMENTANUT PEIKKO PITKÄNEN

Perustuu Sex Education -sarjaan,
jonka on luonut Laurie Nunn

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

FIRST PUBLISHED IN GREAT BRITAIN IN 2021
BY HODDER & STOUGHTON
TEXT BY KATY BIRCHALL, COPYRIGHT © NETFLIX, 2021
COVER IMAGES COPYRIGHT © NETFLIX, 2021
SEX EDUCATION™/© NETFLIX, 2021. USED WITH PERMISSION.
*THE MORAL RIGHTS OF THE AUTHOR HAVE BEEN ASSERTED.
ALL CHARACTERS AND EVENTS IN THIS PUBLICATION,
OTHER THAN THOSE CLEARLY IN THE PUBLIC DOMAIN,
ARE FICTITIOUS AND ANY RESEMBLANCE TO REAL PERSONS,
LIVING OR DEAD, IS PURELY COINCIDENTAL.
ALL RIGHTS RESERVED.*

SUOMENKIELINEN LAITOS © PEIKKO PITKÄNEN JA WSOY 2022
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

KATKELMAN JANE AUSTENIN ROMAANISTA EMMA
SIVULLA 231 ON SUOMENTANUT AUNE BROTHERUS.

ISBN 978-951-0-48743-3
PAINETTU EU:SSA

YKSI

Maeve sulki kirjan ja huokaisi.

Hän lepuutti päätään sohvan selkänojaa vasten ja siristeli silmiään auringolle, joka pilkisteli talovaunun verhojen välistä. Oikea käsi etsiytyi huulille, ja hän alkoi järsiä peukalonkynttään ja naputella vasemmalla kädellään ärtyneesti kirjan kantta.

Maeve oli lukenut *Kotiopettajattaren romaanin* jo pari kertaa, mutta sama kohta jaksoi nyppiä edelleen. Hän inhosi Janen serkkua John Reediä, ja joka lukukerralla vaikutelma vain paheni. John kiusaamassa Janea vain siksi, että hänellä oli kaikkea toisin kuin serkkutytöllä, jolla ei ollut ketään eikä mitään.

”Ylimielinen kusipää”, Maeve mutisi.

Hän lakkasi pureskelemasta kynttään, laski kädet vatsalleen ja alkoi tuijottaa kattoa. Naapurista kantautui vaimeaa musiikkia, rupattelua ja naurua. Maeve tunsi yksinäisyyden pistoksen.

”Sitä se Brontëjen lukeminen teettää”, hän totesi sukien hiuksiaan ja oikaisten selkensä.

Maeve pani kirjan pois ja huomasi laukun alta pilkottavan tupakka-askin. Hän veti sen esiin, otti tupakan ja nappasi sytyttimen pöydältä. Sitten hän nousi sohvalta, meni ovelle ja astui ulos auringonpaisteeseen.

”Huomenta.”

Tupakkaa sytyttäessään Maeve huomasi Cynthian, talovaunualueen omistajan, joka ripusti pyykkiiä kuivumaan ja hymyili hänelle.

”Moi”, Maeve vastasi puhaltaen savua keuhkoistaan ja laittaen kätensä puuskaan.

”Onpa kaunis päivä”, Cynthia sanoi ja ripusti narulle samanlaisen farkkuhameen kuin hänellä oli päällään. ”Mikä meno? Mitä aiot tehdä tänään?”

”Lueskella.”

”Ai, kiva. Onko hyväkin kirja?”

”*Kotiopettajattaren romaani.*”

”Olen tainnutkin lukea sen.” Cynthia näytti mieteliäältä.
”Onko se se, jossa on mäyrä?”

Ennen kuin Maeve ennätti vastaamaan, Cynthia vaunun ovi lennähti auki ja ulos pölähti hänen miehensä Jeffrey, jolla oli kauhtunut aluspaita, neonvihreä hikipanta ja piukat urheilushortsit. Hän pani kädet lanteilleen ja hengitti syvään. Maeve alkoi naurattaa, mutta hän koetti pitää kasvot peruslukemilla.

”Mitä sä teet, Jeffrey?” Cynthia kysyi nenäänsä nyripistäen.

”Zumbaan”, Jeffrey niiskaisi ja pyöritteli päätään puolelta toiselle. ”Tulin ulos, koska täällä on enemmän tilaa.”

”Mistä lähtien olet muka zumbannut?”

”Tästä hetkestä. Musta tulee vielä kova zumbaja.”

Jeffrey työnsi kätensä vaunun ovesta sisään ja laittoi musiikin täysille. Vaimonsa tuijottaessa hän asteli nurmikolle, suoristi hikipantansa ja alkoi tehdä askelkyykkyjä.

”Pientä lämmittelyä”, hän ilmoitti.

”Kiva”, Maeve vastasi ja yritti olla katsomatta.

Cynthia pudisteli pettyneenä päätään. ”Näytät idiootilta.”

”Tulin kerran toiseksi latinotanssikisoissa”, Jeffrey sanoi Cynthian moitteista piittaamatta. Huojahdellen hän lopetti askelkyykyt ja siirtyi pyörittämään lantiotaan. ”Minua kehuttiin lupaavaksi.”

”Jaa, kuka niin muka väitti? Mummosiko?” Cynthia murahti.

Huvittunut Maeve veti tupakastaan viimeiset sauhut samalla kun Jeffrey alkoi taputtaa käsiään ja ottaa epätahtisia sivuaskeleita.

”Nähdään”, Maeve sanoi tumpaten tupakkansa. ”Pidä hauskaa, Jeffrey. Äläkä vaan reväytä lihaksia.”

”Kiitti”, Jeffrey vastasi peukut pystyssä ja harteitaan hetkutellen.

”Muistathan maksaa vuokran tällä viikolla”, kireästi hymyilevä Cynthia sanoi Maevelle. ”Viimeksi maksoit päivän myöhässä. Kunpa voisinkin joustaa, mutta se ei olisi reilua muita vuokralaisia kohtaan.”

”Onnistuu.”

”Hyvä.”

Pari ipanaa juoksi Jeffreyyn ohi, ja he olivat vähällä saada tällin naamaansa, kun Jeffrey teki haarahyppyjä ääneen laskien. Yhtäkkiä hän horjahti ja kompastui niin että hikipanta valahti silmille.

”Hei!” Jeffrey karjaisi karkuun nauraen juokseville lapsille ja kiskoi pannan takaisin otsalleen. ”Varokaa vähän!”

”Muistan sinut tuossa iässä”, Cynthia sanoi Maevelle huokaisten tarpeettoman syvään. ”Olit aina pahanteossa. Samoin veljesi. Kukaan ei vahtinut teitä, äidillänne kun ongelmia riitti. Mitä veljellesi muuten kuuluu?”

”Ihan hyvää. Oikeastaan tosi hyvää.”

”Mukava kuulla.”

Maeve osoitti vaivautuneena vaununsa ovea. ”Täytyy mennä takaisin lukemaan.”

”Se onkin vekkuli tarina. Röyhkeä pikku mäyrä.”

Jeffrey lopetti paikallaan hölkkäämisen. ”Mikä mäyrä? Ei kai sellainen vain livahtanut sisään?”

”Ei täällä ole mitään mäyrää”, Cynthia kivahti silmät ärtymyksestä kavenneina. ”Se röyhkeä pikku mäyrä on kirjassa, jota Maeve lukee.”

”Palataan”, Maeve sanoi ja vilkutti pariskunnalle.

”Jep, palataan.”

Maeve meni vaunuunsa ja häntä hymyilytti, kun hän kuuli Cynthian sähähtävän Jeffreyille ”ääliö” juuri ennen oven sulkeutumista.

Hän otti puhelimen taskustaan vilkaistakseen, oliko saanut uusia viestejä ja pettyi, kun ei ollut. Hän oli valehdellut Cynthialle. Hän ei ollut kuullut veljestään vähään aikaan, ja aina saapuneita viestejä ja puheluita selatessaan hän toivoi ihmettä ja yhteydenottoa Seanilta, joka kertoisi nykyisen olinpaikkansa ja vakuuttaisi olevansa kunnossa. Vaikka toisaalta hänen kai pitäisi olla jo tottunut tällaiseen. Idioottiveljen kuukausien pituiset katoamistempuut eivät nimittäin olleet mikään uusi asia. Sitä paitsi Maeve osasi kyllä huolehtia itsestään.

Siitä huolimatta hän kaipasi Seania.

Äh, olkoon. Maeve oli laittamassa puhelinta taskuun, kun hänen katseensa osui eilisiltana täytettyyn työhakemukseen.

Hetken hän vain seisokeli paikallaan, kunnes sisäinen ääni kehotti panemaan töpinäksi.

Päätäväisensä hän marssi makuuhuoneeseen, otti meikkipussin ja meni peilin ääreen. Vahvistaessaan silmämeikkiään mustalla rajauskynällä hän muisteli ilmoitusta kirjakaupan ikkunassa: *Osa-aikaista myyjää haetaan, täytä hakemus sisällä.*

Eilen hän oli kulkenut kaupan ohi koulukaverinsa Otisin kanssa, huomannut ilmoituksen ja pysähtynyt lukemaan sitä. Sydän oli alkanut takoa kovempaa. Kun hän oli miettinyt kesätöiden hakemista, hän oli arvellut päätyvänsä ostoskeskuksen pirtelöbaariin tai vohvelikojulle. Hän ei ollut tullut ajatelleeksi, että voisi hakea jotain mielekästä hommaa. Jotain sellaista, joka oikeasti kiinnostaa.

”Maeve, älä pysähtelee noin”, Otis oli jurputtanut ja tullut hänen luokseen, kun hän oli seissyt tuijottamassa ilmoitusta. ”Mä nimittäin jatkoin matkaa ja juttua, ja hyvä, etten törmännyt lyhtypylväeseen, kun aloin vilkuilla ympärilläni ja ihmetellä, minne sä katosit.”

Kun Maeve oli vain järsinyt peukalonkynttään katse ilmoituksessa, Otisin kiinnostus oli herännyt.

”Hae ihmeessä! Toi työ on kuin sulle tehty!” hän oli innostunut.

”Lopeta.”

”Hei, mennään sisälle. Käyt täyttämässä sen hakemuksen.”

”Enkä käy.”

Maeve oli laskenut katseensa maahan, pudistanut päätään ja lähtenyt jatkamaan matkaa. Hän oli ehtinyt jo aika kauas siinä vaiheessa, kun Otis tavoitti hänet.

”Mikset kävisi?” Otis oli inttänyt. ”Mikset muka voisi hakea?”

”Siksi koska sinne ei haluta ketään tällaista.”

”Ai, superfiksua tyyppiä, joka on hyvä kirjoissa?”

Hymy oli alkanut kareilla Maeven huulilla. ”Ai, *hyvä kirjoissa?*”

”No joo joo”, Otis oli sanonut silmiään muljautellen ja tunkenut kädet taskuun. ”Tiedän kyllä, miten tyhmältä toi kuulosti. Mutta tajusit varmaan pointin. Sun kannattaa todellakin hakea tota paikkaa. Saisit viettää päivät pitkät kirjakaupassa ja suositella asiakkaille loistavaa feminististä kirjallisuutta. Se olisi sun unelmaduuni.”

”En mä sitä kuitenkaan saisi.”

”Mikset muka?”

”Koska –” Maeve oli nostanut kätensä pystyyn äkeissään –, ”katso mua! Mä en ole sitä tyyppiä, joka saa kivan työpaikan kirjakaupasta. Mulla on nenärengas ja värjätyt hiukset.”

”Okei. Sori. En tiennytkään, että me eletään 50-luvulla.”

Maeve oli huokaissut ja nipistänyt huulensa jääräpäisesti yhteen.

”Harkitse nyt vielä”, Otis oli sanonut ja pukannut Maevea leikkisästi kynnärpäällään. ”Tulet vaikka huomenna täyttämään hakemuksen.”

”Joo joo.”

”Hyvä.” Otis oli ottanut taskustaan taitellun paperin ja ojentanut sen Maevelle. ”Tässä sulle lomake.”

”Mitä hel –?”

”Käväisin sisällä ja nappasin tämän tiskiltä. Kiva paikka. Siellä tuoksui vähän niin kuin... kirjoilta.”

”Se on kirjakauppa, Otis.”

Otis oli tyrkyttänyt lomaketta ja heilutellut sitä Maeven nenän edessä niin kauan, että Maeve oli viimein suostunut ottamaan sen mulkoillen ystäväänsä, joka virnuili omahyväisesti.

”Olet ärsyttävä.”

”En, vaan kannustava. Mutta arvaa kuka on oikeasti ärsyttävä? Mutsi. Se alkoi vetää pimppiipiiriä aamukahdeksalta ja herätti mut keittämään teetä piiriläisille.”

Kun Otis oli jatkanut tilitystään seksiterapeuttiäidistään Jeanista, Maeve oli huomannut nauravansa ja olevansa jo paljon paremmalla tuulella. Hyvästeltyään Otisin ja mentyään kotiin hakemuksen täyttäminen oli sujunut ihmeen toiveikkaissa merkeissä.

Nyt kun Maeve siisti silmämeikkiään, hän huomasi hymyilevänsä miettiessään eilistä ja Otisia.

Jossain vaiheessa Maeve oli ollut varma, että Otis oli ihasunut häneen. Ihastunut korviaan myöten. Ja välillä hän oli ajatellut kertoa Otisille tunteistaan. Siitä, millaisia tunteita Otis hänessä herätti. Mutta se olisi liian hankalaa, liian vaarallista. Jos jokin menisikin pieleen, jos hän sähläisi kuten hänellä oli tapana ja menettäisi Otisin...

Toisin sanoen se ei ollut sen arvoista. He olivat ystäviä. Hyviä ystäviä. Niin se oli. Sitä paitsi kuka tietää, mitä Otis nykyään tunsi häntä kohtaan. Tunteet olivat luultavasti jo viilenneet, hän oli varma siitä.

Se taisi päteä heihin kumpaankin.

Maeve karisti aiheen mielestään, laski rajauskynän pöydälle ja alkoi etsiä huulipunaa. Hän vilkaisi vaatteitaan:

tummanpunaista paitaa, mustaa minihametta, verkkosukkahousuja ja mustia korkeakorkoisia nyörisaappaita. Oli kuuma päivä, mutta hän päätti siitä huolimatta pukeutua nahkatakkiin.

Hän vilkaisi vielä kerran peiliin, tarttui puhelimeen ja tekstasi Otisille.

Aion hakea sitä duunia

Puhelin alkoi saman tien väristä, kun Otis vastasi.

Mitä duunia?

No sitä kirjakauppahommaa.

Senkin urpo.

Vitsi vitsi

Mahtavaa

Tuunko mukaan?

Jos haluat

Menee 20 min

Nähdään sun luona

Jätän fillarin sinne niin voidaan kävellä yhdessä

Maeve hymyili, pani puhelimen pöydälle ja meni keittämään teetä aikansa kuluksi. Hän hypisteli kaulakoruaan ja kuvitteli marssivansa kauppaan jättämään työhakemuksen. Sitten hän huomasi sohvalla lojuvan laukun. Täytyikin laskea, paljonko lompakossa oli rahaa. Hän irvisti ja varautui petty-mykseen yrittäessään muistella, paljonko käteistä oli jäljellä.

Lompakon avattuaan hän huokaisi helpotuksesta. Rahat riittäisivät vuokraan. Ensi kuun vuokraa varten hän tosin tarvitsisi töitä. Ylimääräistähän ei herunut juuri nyt, kun koulussa oli kesäloma ja seksiklinikka oli tauolla.

Salaisen klinikan perustaminen koulukavereille Otisin kanssa oli ollut loistoidea, vaikka hän itse sanoikin. Hän hoiti bisnespuolen eli varaukset ja laskutuksen, kun taas Otis keskittyi siihen, missä oli hyvä, eli tarjoamaan neuvoja seksi- ja ihmissuhdeasioissa. Otis oli synnynnäinen terapeutti. Aivan kuin hän olisi perinyt äidiltään terapeutin taidot ja tiedot. Kävi sitä paitsi ilmi, että koulukaverit olivat avun tarpeessa. Klinikka oli jymymenestys.

Mutta nyt kun se oli tauolla, oli pakko hakea kesätöitä.

Maeve hätkähti, kun puhelin alkoi surista, mikä palautti hänet kirjakauppaunelmista takaisin maanpinnalle. Soittaja oli varmaan Otis, joka ilmoittaisi, ettei pääsekään tulemaan. Maeve koetti olla pettymättä ja tarttui puhelimeen, muttei tunnistanut numeroa. Häkeltyneenä hän kurtisti kulmiaan ja mietti, vastaisiko vai ei. Lopulta hän päätti vastata.

”Haloo.”

”Moi, systeri.”

Maeve henkäisi kuullessaan veljensä äänen. *Vihdoinkin.*

”Missä vitussa sä olet ollut?” hän ärähti.

”Tuliko ikävä?”

”Häivyyit, etkä sanonut mitään”, Maeve sauhusi. ”Taas vaihteeksi.”

”Hei, mä tajuan kyllä, että sua vituttaa, mutta mä tarvitsen apua.”

Maeve sulki silmät ja häntä alkoi ahdistaa. Sean kuulosti kireältä ja väsyneeltä. Jokin oli vinossa. Ei hän muuten soittaisi.

”Systeri, hei”, Sean maanitteli. ”Oikeasti. Mä olen pulassa. Sano jotain.”

”Mitä sä kaipaat?” Maeve kysyi hiljaa.

”Sua.”

”Ai, miten niin mua?”

”Mä haluan, että sä tulet tänne ja autat mua selvittämään yhden jutun.” Sean kuulosti epäroivältä. ”Mut pidätettiin.”

”Täh?”

”Mä vannon, etten ole tehnyt mitään väärää. Ihan tosi, Maeve. Tää on pelkkä väärinkäsitys. Mua syytetään timantti-kaulakorun varastamisesta. Tapailin yhtä mimmiä ja... Hei, en mä vienyt sitä korua. Mä kaipaun sun apua, jotta voin todistaa sen.”

”Soitatko sä vankilasta?”

”En, vaan mä olin vuorokauden telkien takana ja sitten mut vapautettiin takuuta vastaan. Majailen kaupungissa yhden kaverin luona. Kun olin pidätettynä, kytät tulivat ratsaamaan luvan kanssa sen kämpän, eivätkä tietenkään löytäneet mitään, koska mähän en pöllinyt sitä korua, mutta mä tiedän, että ne haluaa mut satimeen. On pelkkä ajan kysymys, milloin ne on taas mun kimpussa.”

”Timanttikaulakoru”, Maeve toisti ja ravasi ympäri huonetta koettaen olla hätääntymättä. ”Puhutko sä nyt aidoista timanteista?”

”Jep. Näkisitpä sen korun. Se on ihan helvetin arvokas.”

”Kuulostaa joltain läpältä.”

”Muttei ole sitä.”

”Miksi ne uskoo, että sä olisit vienyt sen?”

”Vaikea selittää, mutta pääasia on, etten mä ole syyllinen. Mä haluan, että sä tulet tänne ja autat mua todistamaan sen.”

”Miten helvetissä mä muka niin tekisin? Ei hitto! Sähän olet ihan kusessa!”

”Niin olenkin, ja juuri siksi mä soitinkin. Sulla on nimittäin ällä. Täällä kukaan ei ole mun puolella. Ketään ei kiinnosta, olisiko joku muu voinut viedä sen korun, mutta jos me onnistuttaisiin jotenkin selvittämään syyllinen, mä pääsisin pälkähästä. Kukaan muu ei voi auttaa mua. Ihan tosi, Maeve. Tulisitko sä, pliis, tänne ja auttaisit mua selvittämään tämän sotkun?”

Maeve veti henkeä, sillä hänen aivonsa kävivät ylikierroksilla, kun hän yritti miettiä, mitä kannattaisi tehdä.

”Ole kiltti, systeri”, Sean ruinasi. ”Jos tulet tänne, ostan sulle lettuja ja koristelen ne hymynaamoilla ja kermavaahdolla.”

”Nyt ei ole lettujen aika, Sean.”

”Lettujen aika on aina”, Sean naureskeli. Sitten hän jatkoi mutta äänensävy oli toinen. Totinen ja pelokas. ”Ihan tosi, mä tarvitsen sun apua. Niillä tyypeillä on valtaa. Mä olen joutunut kunnan liriin. Jos mua ei jeesata nyt, mä olen liemessä loppuikäni. Mulla ei ole muita kuin sut.”

Maeve puri huultaan. ”Okei.”

”Tuletko sä?”

”Tulen.”

”Kiitti”, Sean henkäisi ja kuulosti helpottuneelta. ”Hetimituli toiveikkaampi olo. Jos joku pystyy selvittämään tämän sotkun, niin sä.”

”Missä sä tarkalleen ottaen majoilet?”

”Mä tekstaan sulle osoitteen. Varaudu viettämään täällä pari päivää. Tänne on jonkin verran matkaa. Voitko sä lainata jonkun kaverisi autoa?”

”Katsotaan.”

Sean kiitti Maevea uudelleen, lupasi hyvittää kaiken ja lopetti puhelun. Saman tien Maeve tekstasi Aimeelle, ainoalle kaverilleen, jolla oli auto, ja kysyi voisiko tulla käymään. Vastausta odotellessaan hän huomasi pöydällä lojuvan työhakemuksen. Hän tarttui siihen ja vilkaisi, mitä oli kirjoittanut. Sitten puhelin surahti, kun Aimee lähetti viestin.

Maeve otti työhakemuksen, rutisti sen palloksi ja pudotti pöydälle.

Täytyi mennä pakkaamaan.

KAKSI

”Hei, minne matka?”

Maeve oli juuri ehtinyt lukita vaununsa oven, kun hän käännähti ja näki Otisin, joka talutti pyöräänsä häntä kohti kummas-tuneen näköisenä. Maeve oli hyvillään, että Jeffrey oli lopettanut zumbatuokionsa ja häipynyt Cynthian kanssa paikalta.

”Ei kai sun sentään yöksi sinne kirjakauppaan tarvitse jäädä. Kyllä ne vähemmälläkin uskoo, että sä haluat töitä”, Otis sanoi silmäillen yöpymislaukkua Maeven olalla.

”Tuli muutos suunnitelmiin”, Maeve vastasi laskeutues-saan portaita. ”Sori, mun olisi pitänyt lähettää sulle viesti. Pakko mennä.”

”Okei, mutta minne?” Otis kysyi. Hän kääntyi pyörineen ja lähti seuraamaan Maevea.

”Aimeen luokse.”

”Onko siellä pyjamabileet tai jotain?”

”Ei me olla enää mitään kahdeksanvuotiaita. Mun täytyy lainata siltä autoa.”

”Miksi?”

”Sä kyselet liikaa, Otis.”

”Sä taas et vastaa kunnolla.”

Maeve ei kuunnellut vaan jatkoi matkaa.

”Hei, haloo”, Otis sanoi kypärä hölskyen yrittäessään pysytellä Maeven kannoilla. ”Mitä ihmettä?”

Otis tarrasi Maevea käsivarresta ja Maeve kääntyi ympäri. Otis käytti tilaisuuden hyväkseen ja riisui kypäränsä. Ellei

Maeve olisi ollut niin kiukkuinen, hän olisi kuittaillut Otisin hiuksista, jotka sojottivat pystyssä.

”Kertoisit nyt”, Otis maanitteli lempeällä äänellä, kun heidän katseensa kohtasivat.

Niinpä tietysti. Otis osasi katsoa silmiin luottamusta herättävällä tavalla, niin kuin juuri hän saisi kaiken järjestymään kuin taikaiskusta. Eihän hän mikään ammatti-terapeutti ollut, mutta kieltämättä hänellä oli lahjoja. Maeve ei oikein tiennyt miksi, mutta Otisiin oli vain jostain syystä helppo luottaa.

Otis Milburn oli paitsi pitkä honkkeli, myös fiksu, kiltti ja toivottoman kömpelö eikä selvästikään viihtynyt omissa nahoissaan. Ihan kuin hän olisi pyydellyt anteeksi olemassaoloon vain pelkällä olemuksellaan. Häntä ei olisi ikimaaailmassa uskonut seksiguruksi saati Maeve Wileyn ystäväksi. Aluksi Maeve ei ollut saanut hänestä selvää, ja Otis oli pelännyt häntä kuollakseen. Mutta pohjimmiltaan heillä kuitenkin synkkasi. Sitä ei voinut selittää järjellä.

”No okei”, Maeve sanoi ja potki irtonaista ruohotuppoa. ”Sean soitti.”

”Sun veljesikö?” Otisin silmät alkoivat loistaa. ”Hieno! Vai... onko?”

Maeven leukapielet kiristyivät. ”Sean on kusessa.”

”Millä tavalla?” Otis kysyi otsa kurtussa.

”Poliisi uskoo, että Sean varasti arvokkaan kaulakorun”, Maeve selitti. ”Nyt Sean on ihan paniikissa. Se pyysi mua apuun ja todistamaan, että se on viaton.”

”No, onko se?” Otis uskaltautui kysymään.

Maeve empi. ”En tiedä.”

Syylisyys iski saman tien. Maeve olisi halunnut uskoa veljeään, mutta tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun hän koki jotakin tällaista. Sean lupaili aina kaikenlaista mutta piti lupauksensa vain harvoin. Hänellä oli myös tapana peittää jälkensä rennolla charmillaan ja vakuuttavilla valheillaan. Totta puhuen Maeve ei ollut varma, kuinka pitkälle Sean olisi rahantarpeessaan valmis menemään.

Ja timanttikaulakorusta saisi paljon rahaa.

”En tosiaankaan tiedä”, Maeve toisti epävarmuudestaan ärtyneenä. ”Mutta pakkohan tässä on jotakin tehdä. Sean ei selviä yksin.”

”Okei”, Otis nyökkäsi hitaasti. ”Mä tulen mukaan.”

”Täh?”

”Mä tulen mukaan”, hän toisti.

”Ei. Et tule.”

”Enhän mä voi sua sinne yksin päästää”, Otis sanoi jämäkästi. ”Tilanne kuulostaa vakavalta. Saatat tarvita ystävän tukea.”

”En mä voi vaatia sulta sellaista”, Maeve änkytti.

”Ei tarvitsekaan.” Otis kohautti harteitaan. ”Mä haluan mukaan. Kokemus voi olla sulle liian stressaava ja henkilökohtainen, joten sä saatat tarvita ystävää muistuttamaan asioiden oikeista mittasuhteista. Antaisit mun tulla.”

Maeve antoi periksi. ”No, okei. Tämä ei sitten ole mikään leikin asia, Otis. Voi olla, että Sean joutuu vielä vankilaan.”

”Tiedän.”

”Me ei olla menossa lomalle.”

”En mä niin ajatellutkaan. Käyn kotona pakkaamassa, nähdään Aimeen luona.”

Maeve nyökkäsi, ja Otis kääntyi, hyppäsi pyörän selkään ja lähti polkemaan kotia kohti. Maeve katseli hänen peräänsä tyytyväisenä, ettei hänen tarvinnut alkaa tähän yksin.

Otisin kanssa kaikki sujui aina tavallista vaivattomammin.

”Ei ole totta!” Aimee ällisteli silmät suurina. ”Tämä on KOHTALON SANELEMA JUTTU!”

Maeve hätkähti ystävänsä reaktiota. ”Mitä sä tarkoitat?”

”Mä en puhu nyt sun veljestä. Se on ikävä tapaus”, Aimee kiirehti sanomaan. Hän oli risti-istunnassa sängyllään, jonka päädyssä Maeve kyyhötti. ”Mutta mun piti alun perinkin kysyä, että haluaisitko lähteä mukaan tuohon samaan kaupunkiin. Jollain monitoimiareenalla järjestetään nimittäin leivontamessut, ja mä ajattelin, että me voitaisiin pistäytyä siellä yhdessä. Noin isoon paikkaan ei ole hauska mennä yksin. Mutta nyt kun sun täytyy mennä sinne joka tapauksessa, me voidaankin matkustaa kimpassa! Kohtalolla on selvästikin sormensa pelissä.”

Maeve katsoi häntä epäuskoisena. ”Ai leivontamessut?”

”Niin. Eikö olekin coolia? Kuin tehty tällaiselle tulevalle leipurille. Sieltä saa varmaan myös paljon ilmaisia skonsseja ja muita herkkuja.”

”Jep jep”, Maeve tokaisi ja päätti olla takertumatta siihen tosiseikkaan, että Aimeen edellinen leivontasessio oli ollut vähällä huipentua tulipaloon, ja sokerikakusta oli tul-

lut niin kova, että häneltä oli melkein lohjennut hammas. ”Voidaanko me mennä sun autolla?”

”Joo, totta kai!” Aimee sanoi ja pyyhkäisi paksut vaaleat kiharat olkapäiltään. ”Laitan vain kamat kasaan ja sitten voidaan lähteä. Kauankohan me ollaan poissa?”

”Ei tietoa. Kai se vähän riippuu.”

”Pakkaan siis varmuuden vuoksi kampeita ainakin pariiksi päiväksi”, Aimee ilmoitti nousten sängyltä ja marsien vaatekaapilleen. ”Millaisatkohan vaatteet sinne leivontamessuille pitäisi ottaa?”

Maeve hymyili ja kohautti harteitaan. Aimeen ilo oli tarttuvaa ja ihmeen rauhoittavaa nyt kun huoli kaihersi hänen mieltään. Oli helpotus, että Aimee suostui kuskiksi, mikä ei sinänsä yllättänyt. Ihan kuin hän olisi vain spontaanisti päättänyt lähteä mukaan, mitä hänen välinpitämätön äitinsä tuskin estäisi.

Herttainen ja naiivi Aimee oli yksi Maeven parhaista ystäväistä. Hän näki aina hyvää kaikissa ja kaikessa, toivon pilkahduksia usein niin lohduttomassa maailmassa. Aimee oli myös ymmärtäväinen ja huomaavainen sekä tahattoman hauska. Hän oli jokin aika sitten päättänyt ryhtyä leipuriksi, vaikkei ollut koskaan leiponut yhtään mitään. Aimee ei siis selvästikään ollut mikään luonnonlahjakkuus, mutta hänen intoaan oli pakko ihailia.

”Pitääköhän siellä olla oma essu?” Aimee mietti vedellessään kirkkaanvärisiä paitoja alas henkareilta ja latoessaan niitä sängylle. ”Ai niin, täytyykin muistaa alushousut. Niitä ainakin tarvitaan.”

”Todellakin.”

”Ei hätää, mä pakkaan nopeasti. Seanin tilanne stressaa sua varmaan tosi paljon.”

Maeve alkoi tuijottaa lattiaa. ”No joo.”

”Kyllä me saadaan asiat kuntoon”, Aimee vakuutti. ”Mä lupaan sen.”

”Kiitti, Aimee.”

”Mun serkku karkasi vankilasta lahjomalla vartijat pilvellä ja kermakarkeilla. Eli jos Sean joutuu linnaan, meillä on varasuunnitelma.”

Maeve vilkaisi Aimeeta miettien, vitsailiko tämä. Ei vitsailut.

”Hienoa”, Maeve totesi. ”Heti tuli rauhallisempi olo.”

Pääportin summeri pärähti soimaan, ja Maeve kipaisi avaamaan sillä välin, kun Aimee pakkaili laukkujaan. Päästettyään sisään Otisin, joka lähti kävelemään talolle johtavaa soratietä pitkin, Maeve jäi katselemaan ympärilleen. Aimee asui maalaiskartanossa, jota ympäröi huolellisesti parturoitu nurmikko, ja mutkittelevan pihatien päässä komeilivat mustat takorautaiset portit. Talo oli täynnä tilavia, tyylikkäästi sisustettuja huoneita jyhkeine tulisijoineen, kalliine persialaisine mattoineen sekä vanhoine maaseutua esittävine maalauksineen. Jokaisella sohvapöydällä ja takanreunuksella oli kalliita posliinimaljakoita, ja ikkunoita kehystivät raskaat kuviolliset verhot, jotka olivat kuin suoraan jostain palatsista. Eteisaulasta avautui näkymä kauniiseen ruokasaliin. Keskellä oli pitkä pöytä, jossa oli koristeellisesti kaiverretut jalat ja ympärillä kaksitoista tuolia.

SEX EDUCATION

Tervetuloa ikimuistoiselle road tripille!

Otis, Eric, Maeve ja Aimee eivät arvaa mihin viikonloppu heidät johtaa. Kun Maeven alituisen ongelmiin ajautuva veli Sean pyytää apua jouduttuaan epäilyksi varkaudesta, Maeve ei voi muutenkaan kuin kutsua jengin koolle ja lähteä tien päälle. Perillä Maeve ja kumppanit joutuvat soluttautumaan erikoisen ystäväpiirin elämään vapauttaakseen Seanin epäilyksistä. Kuka oikeastaan varasti arvokkaan kaulakorun? Voiko Otisin terapeutinkyvyistä olla hyötyä myös etsiväntyössä? Entä miten porukan ystävyysuhteet kestävät tapahtumarikkaan matkan yllättävät käännteet?

Tien päällä on Sex Education -sarjan railakkaaseen maailmaan perustuva itsenäinen tarina kaottisesta kesäreissusta.

9 789510 487433

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-48743-3